Maria Sava — Partea întunecată a lunii - Poezii

Maria Sava

Partea întunecată a lunii

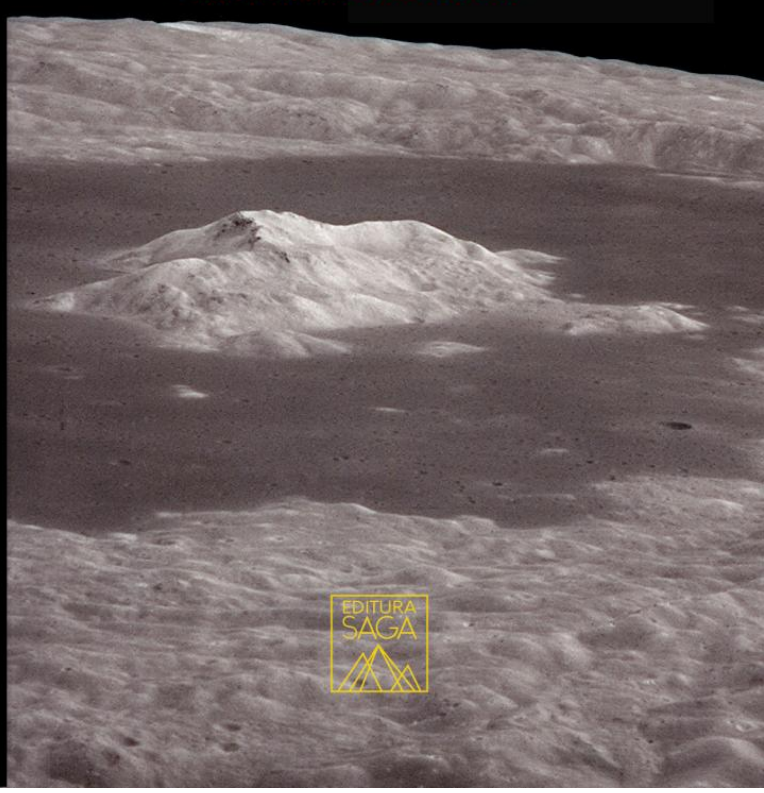

EDITURA SAGA

maria sava

Partea întunecată a lunii

Editura SAGA

maria sava

Partea întunecată a lunii

Poezii şi traduceri

Traduceri: Maria Frandoş
Desene: Pinterest
Coperta, tehnoredactare: AG
Foto: Wikimedia

© *Maria Sava*

Edita I-a 2018

EDITURA SAGA

„Mi se pare aşa de sec ce scriu, adevărul este că am plâns aproape la fiecare dintre ele. Aceasta este POEZIA, jupuită de piele, fâşie cu fâşie până ce rămâne carne vie ca şi inima ta. Îmi amintesc că bunica avea o icoană cu Maica Domnului, cu o sabie în inimă. Mi-am amintit de multe ori în viaţă că Simeon îi spusese "şi sabie va trece prin inima ta"! Nu ştiu cum se poate îndura asta, chiar nu ştiu. Nu degeaba se spune să nu ne dea Dumnezeu cât putem duce. Citind poemele tale gândul m-a dus la Sylvia Plath care scria: "Cred că poezia mea izvorăşte direct din experienţa senzorială şi emoţională. Cred că trebuie să fii în stare să manevrezi experienţele,chiar şi pe cele mai îngrozitoare... acestea ar trebui manipulate de o minte inteligentă şi inspirată". Este ceea ce ai făcut tu cu durerea şi întristarea, le-ai transformat în poezie."

Maria Frandoş

”Naşterea noastră nu e decât somn şi uitare…”

despre viaţă şi moarte cu aceeaşi seninătate

odată,
povesteşte pribeagul,
am văzut câinii turmei plângând
era ziua în care păstorul îşi părăsea turma
pentru totdeauna
pe chipul de culoarea pergamentului
lacrimi amare brazde tăiau

asemeni firului de apă stins în oaza de taină
şi câinii lui,
câinii lacrimilor,
lingeau cu duioşie faţa pustiită
în ochii lor câineşti, adânci, înţelepţi
şi plini de credinţă
sclipeau diamantin sub razele de lună
grele şi rotunde lacrimi...
deasupra cătunului trist
se vălurea somnolent cerul tomnatic
lăsând în urmă o noapte jilavă şi neagră...
turmele s-au risipit
peste câmpurile înecate în ceaţă
câinii lacrimilor s-au făcut câinii nimănui
răzleţindu-se de turmă
iar oamenii au început să-i bată cu pietre
şi să-i alunge
că prea urlau a pustiu
şi păstorul se făcu Îngerul Azrail...
zbura...zbura...ca o molie grasă
pierzându-se-n noapte...

...tăcu pribeagul.
înălţând către tânărul soare al dimineţii
privirile reci şi lăptoase
şopti pentru sine:
„în lume, doar moartea e una singură”

alter ego

...iară tu, trup al meu, orb şi surd
mergi până acolo
până unde nu mai poţi
oprindu-te istovit
în faţa propriilor paşi

în sufletu-ţi brăzdat de crevase
păsări dezaripate-şi găsesc adăpost

viermele uitării
roade la rădăcina pomului tău

ca un balaur în agonie
Timpul
îşi trage cu sine trupul mort

nerostite
cuvintele se pierd precum aburul ceţii
în zorile sparte de un hohot de râs
-o, desigur, cu un singur hohot de râs

poţi ucide lumina-n trezie-

şi voi, spectatorii,
să nu-l credeţi când urlă prin pieţe
fluturând cu mişcări delirante
frunze de dafin în piatră dăltuite

din urma lui
ploaia şi vântul
cresc riduri pe feţele morţilor
Cain îl mai ucide pe Abel!

alter ego

...e tu, quello che sei
ancora il mio corpo cieco e sordo
vai fino al finale amaro
fino dove non potrai piu
fermandoti esaurito
davanti ai tuoi passi
nella tua anima solcata di crepacce
ucelli con le agli staccati trovano nido
il verme del oblio
rossica le radici del tuo albero

come un Drago morendo
il Tempo
trascina dietro di se il suo core estinto
non dette parole svaniscono nella foschia
nelle mattinate spezzate da una risata
-o,certamente che poi uccidere con una risata la
luce che appena si sveglia
e voi, spettatori,
non credetelo quando urla in piazza
oneggiando con le mosse delirante
le foglie di alloro scolpite nella roccia
con la sua traccia
la pioggia ed il vento
disegnano rughe sulla faccia de la mortalita

Ecco!
Caino ucide ancora una volta Abele!

Trad. Maria Frandoș

miserere

în singurătate
ridic ochii către cerul care
îmi evită privirile cu dibăcie
trăgând peste lumina tandră a stelelor
plapuma unui nor obosit
iar vântul stingher care se abătuse dinspre sud
muşca adânc din carnea şi sângele meu,
printre buzele-mi arse ca pământul uscat
picurau cuvintele unul după altul
golite de sens

privirile-mi rănite orbecăiau prin întuneric
pipăind cu vârfurile degetelor
marginile reci ale zidurilor nopţii
căutam sprijin, acolo, sus,
unde ştiam că Te afli Tu
la fel de singur şi de părăsit
învins de zădărnicia acestei lumi
care-ţi tot promite mereu şi mereu
să se schimbe
punându-şi vremelnic zarafii în umbră
apoi să-i scoată
şi să-i pună pe socluri
făcând din ei idoli...
ce greşeală, Doamne,
ce greşeală să cred că învăţând limba morţilor
aş putea pătrunde taina gândurilor
cuibărite în pieptul Tău
străpuns de fierul sutaşului.

la margine de cuvânt

la margine de cuvânt
se-nfruntă lumina şi umbra
precum Iacob cu Îngerul său
învăluit în noapte
Profetul dă strigăt luminos:
„pentru ce Tu, Înger al meu, numele-mi ceri?”
îngerul-umbră îi dă binecuvântarea luminii
din locul său din înalt

lumina coboară-nlăuntru dând umbra-n afară

la margine de cuvânt
umbra-i o muzică neagră ce sfâşie somnul
adusă-n lumină
e pace
Poetul a fost răstignit
şi umbra sa poartă dureri

la margine de cuvânt
Timpul dăltuieşte formele morţii
animal de lumină,
omul ridică ochii şi tace
abandonându-se mâinilor veşnice
din tenebrele nopţilor
el smulge lumina

dând tainică strălucire Inimii sale şi Vieţii

la margine de cuvânt
umbra îmbrăţişează lumina
într-o eternă spirală.

cei trei hoţi de vise

dintotdeauna,
spune Borges, trei coşmaruri m-au urmărit
trei balauri îmi cotropesc fiinţa
de câte ori
învăluiţi de noaptea din câmpiile Argentinei

ochii mei de orbete
cad pradă morţii câte puţin

uneori,
visez că mă cheamă Dedal şi sunt sclavul
cumplitului Minos
pun cărămidă peste cărămidă
şi uit de unde-am pornit jocul

alteori,
numele meu e Homer
alerg ca bătrânul aed printr-un lan de cuvinte
îmi pierd echilibrul
alunec pe hârtia lucioasă pe care litere albe şi
roşii
dansează frenetic

sunt nopţi
când Narcis mă cheamă-
chipul palid mi-l spăl în oglinda râului Lethe...

însă
toate nenorocirile
şi toate umilinţele
şi-nchipuirile toate
mi-au fost date cu un singur scop :
din lacrimi şi tină
versuri să fac
suspin şi lumină...

I tre ladri di sogni

da sempre,
dice Borges, tre incubi mi inseguivano
tre draghi invadano il mio essere
tutte le volte
che i miei occhi di cieco
avolti nella pianura di Argentina
poco per poco
diventano la preda di morte

ogni tanto
sogno che mi chiamo Dedalo e che sono il
schiavo del terribile re Minos
metto mattone sopra mattone
e poi dimentico da dove ho iniziato il gioco

altre volte
il mio nome ce Omero
e corro come il vechio bardo attraverso un
campo di parole
perdo il equilibrio
scivolo sulla carta lucida dove lettere bianche e
rosse
ci si mettono in una danza frenetica

sono dele notte
quando Narciso mi chiamo-
e mi lavo îl mio volto palido nello spechio del
fiume Lethe...

pero
tutte le sventure
e tutte le umiliazioni
e le fantasie tutte
mi sono state donate
con una sola ragione:
di impastarli come l,argila fatta di terra e
lacrime
che poi diventera versi
sospiro e luce

Trad. Maria Frandoş

tăcere...

dăinui-va clipa
în care
ascultam tăcerea sângelui tău
pulsând
sub clavicula stângă
în suflet
lumina-ţi vibrează ca-n Soare
de multul
frumosul din Lume
şi tu o transformi
în timp
în ploi
în iubire...
dăinui-va clipa
în care
tu pe o stea
eu în abis
ascultam povestea

tânărului cioplitor
Alegenor*

*Vasile Pârvan, Laus Daedali (Memoriale)

Silenzio

Durera per sempre
l`attimo
nel quale ascoltavo il silenzio
del tuo sangue
mormorando
sotto la clavicola sinistra
un raggio di sole fa fremere
la tua anima
per lo splendore di questo Mondo
poi, tu
con una magia
fai diventare la luce
tempo
pioggia
amore...

durera per sempre
l`attimo nel quale
tu sopra una stella
io nel abisso ascoltavamo insieme
il racconto del giovane scultore
Alegenor*.

Trad. Maria Frandoș

flashback

un vânt cu miros de trandafiri înzăpeziţi
şuieră trist
printre crengile umede vestind
sfârşitul unui vag anotimp
în parcuri
albele statui şi-au anunţat triumfal sfârşitul
coborând de pe socluri
cu un simplu gest
aşa cum
altădată bunicul
cu două degete albe şi reci

mi-a atins
fruntea de copil
în semn de binecuvântare
au venit apoi nopţile
şi gândurile au pornit a-şi scutura
coama nărăvaşă
prin labirintul coridoarelor înguste
ale vieţii
sufletul mi se decojea ca o rană
ce da să se vindece
însă nu-şi mai găsea răgazul şi putinţa
nici nu mai ştiam
în ce poveste să-mi găsesc locul
unde să-mi sprijin umărul şi tâmpla...
căci zilele-mi semănau una cu alta
privirile mi se subţiau ca o aţă
şi degetele mele
tot mai albe şi mai descărnate
simulau
fix la ora şapte
gestul definitiv al binecuvântării

trepte către cerul din noi

călători de o noapte
am străbătut împreună lumea viselor pure
o vreme
mi-ai vorbit în tăcere
cuvintele criptice
au luat foc în adâncul sufletului meu

ascultând o tristă ghicitoare
la care numai morţii ar fi putut să răspundă
la capăt de drum ne-am oprit şi ţi-am spus:
eu mă voi întoarce dar tu vei locui de-acum aici
şi multe lucruri ţi se vor întâmpla
prin lume
împovărat de darurile stranii ale vieţii vei umbla
cu sentimentul unui veşnic exilat
ca setea râului secătuit de soarele amiezii
desfrânate.

ssst! ascultă!
greaua lumină a zorilor
se umple
de ţipătul speriat al păsărilor ce dispar
în înălţimile de dincolo de linia orizontului.
adio, prietene, îţi spun,
s-au trezit nebunii istoriei ratate
şi-au împânzit câmpurile arse şi pustii
cu gonaci şi arme sofisticate
- s-a deschis sezonul de vânătoare

la mierle, prigorii şi ciocârlii.

gradini verso il cielo dentro di noi

viaggiatori per una notte
abbiamo percorso insieme il mondo degli sogni puri
un tempo siamo stati nel silenzio
poi enigmatiche parole hanno preso fuoco nella mia anima
ascoltando uno triste indovinello
a quale soltanto i morti potevano rispondere
la fine strada ti ho detto:

io torno ma tu adesso devi restare qui
e tante cose ti succederanno
nel mondo
gravato dagli strani doni di vita camminerai
come un eterno esiliato
come un fiume assetato dal sole di un
mezzogiorno nudo

psst! ascolta
come pesante la luce del alba
al di la del orizzonte
senti i versi degli ucceli che spariscono piano,
piano...
addio caro mio ti lascio
sono svegliati i matti della fallita storia
e hanno riempito campi bruciati e deserti
con i levrieri ed armi sofisticati
si e aperta la caccia agli merli, gruccioni ed
allodole.

Trad. Maria Frandoş

lupi fără stepă

dinspre râu
pe deasupra arinilor
pale de flăcări şi fum văluresc pe cerul câmpiei
şi-n aerul fierbinte al serii
urlă lupii cei purpurii
urlă lupii cei sidefii,
urlă
cu glas răguşit
lupii cei diamantii
cu sufletele lor,
cu inimile lor

profetice
pânditoare
sfâşiate...
nori de păsări zburau către râu
şi lumea se făcu cimitir
ascuns privirilor oarbe

în ţara lupilor nu mai sunt lupi!
s-au mutat în stelele care ard
înspre zori
şi în bezna somnolentă a nopţii
lupii trişti
urlă a pustiu:
„râule, râule, ajută-ne...”
din adâncuri,
din apele tulburi
un murmur străbate...
"o, va veni ziua în care
mâncătorii de carne - caii cu dinţi de oţel-
înghiţi-vor hulpavi
călăreţii."

poet în surghiun

lui Publius Ovidius Naso

nopţi şi zile
corabia morţii plutise-n derivă...
de sub puntea rece şi umedă
răzbătea duhoarea acră a vărsăturilor
şi gemetele marinarilor în agonie
un scâncet de căţel
se auzea tot mai stins din întunericul calei

în dimineaţa ceţoasă de iarnă
un val uriaş
o aruncase sub zidurile năpădite de muşchi
ale bătrânului Tomis
-oraş locuit de un popor aflat în zodia
furnicilor-

unii ieşeau noaptea pe mare
la pescuit
blestemând apele pustii şi învolburate,
alţii trudeau pământul
blestemând buruienile,
bolovanii,
vânturile încrucişate şi gerul
dispre ţărmul pustiu
o lumină izbucni către cer
pe nisipul rece şi umed
străinul aprinsese primul lui foc
din surghiun
şi oriunde se aşeza

aprindea câte un foc

în amintirea cenuşii rămasă în patria mamă
-o carte întreagă îi fusese arsă acasă-
localnicii
l-au luat drept incendiator
şi cum aprindea câte un foc
i-l stingeau
povestea cărţii lui arse
făcuse înconjurul cetăţii
cu timpul
în oraşul de piatră
oamenii au început să se aşeze cu plăcere
la focurile lui
vedeau în ele pietre viu colorate
care pulsau ca nişte inimi.

în plină iarnă
o asurzitoare tăcere s-a prăvălit
asupra cetăţii
poetul
îşi dăltuise pe stâncile albe
tainicul vis.

metamorfoză

pentru a câta oară moare omul din mine?
umbra paşilor mei
se pierde-n văzduhul cernit
cuvintele
mi se prefac în melci târâtori
ce lasă în urmă o umbră de bale

mă opresc şi ascult-
de pe culmea colinei

văd marea tăcută oftând cu valuri triste
sub tălpile-mi aspre
iarba foşneşte uscată
amintind ucisa pădure de pini
şi dintr-o altă lume
doruri halucinante mă cuprind
-mă visez copac-
din tălpi rădăcini răsucesc
neîmblânzite
puternice
pline de noduri
prin mădulare
simt mocnirea blândă a lemnului
în sângele meu
platani, cedri, chiparoşi
braţe uriaşe înalţă spre cer
învăluite de coaja crăpată a muşchilor...

prin crengile-mi uscate
un vânt sălbatic
îşi scutură nenumăratele glasuri ale fricii
adusă din larg

Metamorfosi

Ma quante volte il uomo dentro di me
andra per morire?
l`ombra dei miei passi
svanisce nell` aria grigia
le parole
si trasformano nelle chiocciole
che lasciano una striscia
di colore bianco-perlato

mi fermo sul colmo della collina
ed ascolto il mare che sospira
ondeggiando tristemente

sotto la rauca pianta del piede
l`erba stormiva appassita
ricordando il bosco dei pini ucisi

da un altro mondo
illusorio strugimento mi abbraccia
-mi sogno un albero
dai piedi le radici
si attorcigliano
vigorose
piene di nodi
attraverso il mio sangue
il legno cova dolcemente
platani, cedri, cipressi
alzano gigantesche braccia
con il guscio screpolato

tra i rami secchi
il vento selvaggio
spazza via innumerevole voci
di tutte le paure
tirate dal largo.

Trad. Maria Frandoş

să nu mă naşti, mamă!

am îmbătrânit în pântecul tău
să nu mă naşti, mamă!
rogu-te, pune-mi în loc de braţe, aripi, mamă,
şi-n loc de inimă,
-un zeu
luna îmi umblă greţos prin oase
şi-mi numără coastele, mamă,
îmi pipăie sângele amorţit de spaimă

în timp ce mâinile tale tremurânde
mângâie pântecul
în care zac eu, cel ce va fi ucis,
într-un asurzitor asfinţit
într-un fel sau altul, mamă,
schimbă-mi destinul
mâinile-acestea să nu mai poarte arme
ochii-mi să nu mai vadă sânge,
să nu mai simt între dinţi gustul coclit al tristeţii
când moartea vine şi-mi seceră fraţii
străin pe la porţile altora, mamă,
să nu mă naşti
- nu voi să mai fiu.

eternitate

dincolo de râu
noaptea cea neagră coboară
ca un cheag de sânge
pe fundul inimii
de-a lungul apei
printre arbuştii ţepoşi de măceş
păşesc alături
pribeagul şi câinele său
-ochii rotunzi, câineşti, poartă-n adâncuri
chipul
inima
şi suferinţa stăpânului
în sufletul lui de pribeag
omul simte
cum se avântă-nsetate sute de păsări
suspendat între două lumi
îşi numără singur orele putrede
aşa cum râul învolburat
îşi numără aceleaşi pietre de mii ani .

alienare

de o vreme, tot mai stingheră
printre oameni mă simt...

pielea-mi miroase dureros a ger şi-a ploi ninse
trupului meu lovit, ciopârţit,
îngenunchiat de mii de ori
în loc de aripi
i-au crescut ghimpi...
ani la rând,
am hoinărit încoace şi încolo adunând

răni şi experienţe
viaţa mi-a fost chin
în spatele acestor urme străine
ce-au străbătut oraşul
tăcut sub o tristă ninsoare.
acum,
în singurătate,
ruinele mele
ascunse ochilor hămesiţi ai lumii
îşi înalţă tenebrele morţii
lăsând să se vadă pe cerul senin
doar soarele uriaş, de un roşu aprins
ca un trup uriaş spintecat
cu măruntaiele-mprăştiate-n afară

trăind printre fiarele lumii
ochii mei s-au golit de iubire
- toată mizeria singurătăţii s-a aşezat pe fundul lor -

Alienazione

da qualche tempo
mi sento sempre piu solitaria fra la gente
la mia pelle ha un aspro sapore di gelo
i brucciate pioggia
al mio corpo colpito
tagliato

messo in ginochio mille volte
ci sono cresciute invece di agli, le spine
anno dopo anno ho vagato
di qua e di la
racogliendo ferite e saggeza
la mia vita e stata soltanto calvario
dietro a queste orme straniere
che hanno atraversato questa citta
imbiancata da una triste neve.
Adesso,
nella solitudine,
le mie rovine nascoste dagli ochii del mondo
intero
si alzano gli tenebre della morte
lasciando sul cielo sereno
soltanto il sole
di uno rosso che bruccia
come quello di uno corpo spaccato
il sangue score come uno sorgente
vivendo insieme con le bestie del mondo
I miei ochi diventano selvaggi
nel loro sprofondo si e sedimentata
tutta la miseria della solitudine.

Trad. Maria Frandoș

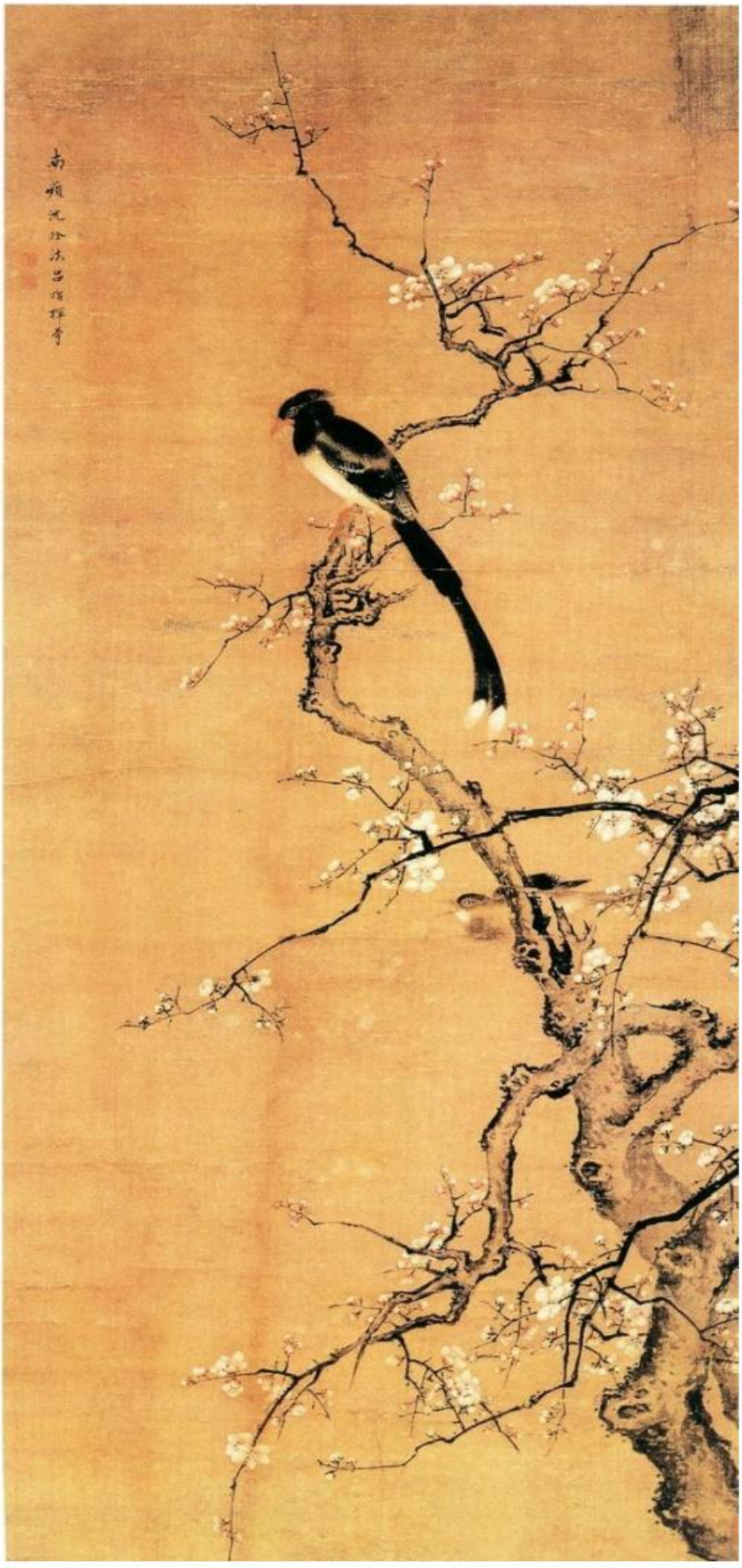

limite

pe-acel strâmt promontoriu
unde idealurile au capitulat
se-ntinde-acum o linişte
ca un tunet istovit!

în spate moarte
în faţă
moarte iarăşi-

o moarte precum viaţa sub cerul atât de
albastru!

soarele
roşu aprins
ca plânsetul acelui copil
întinat de greul viselor de dinaintea tăcerii
se-aruncă în mare!

în jur
aerul e tot mai rotund
şi noaptea
pulsând ca o rană!

noi, cei fără de umbră...

(după un tablou al lui Giorgio de Chirico)

noi, cei fără de umbră,
umili călători pe drumuri albite...

în amurgul fiinţei ne întoarcem la vatră

fără dragoste
fără ură
călcând apăsat
să ajungem tăcerea ce vine din urmă

cum să mai încapă şi dragostea
în viaţa noastră
atât de măruntă
ale cărei scene le-am regizat
aşa cum ai aranja un salon de primire?
-cu albe cearşafuri acoperim
zilnic
mobile şi oglinzi
ca după moartea celui iubit-

în braţele noastre uscate
până şi cerul
a prins rădăcini
despletitele nopţi ale pustiei
plănuiau să ucidă soarele-n zori

-pustiu şi tăcere ne-aşteaptă la capătul lor-

grădina viselor noastre
creşte acum sânge
pietre cad sfărâmând carnea şi oasele
şi toate acestea ne aparţin
şi morţile,
şi naşterile
şi orologiul care bate miezul nopţii

numărând anii, nu secundele ce ne-au mai
rămas.

hiatus

oraşul era tot mai alb
zidurile lui amorţite
se scufundau în ceaţa lăptoasă
ca într-o mare de vată
negre presimţiri
cântau cocoşii la miez de noapte
şi câinii urlau a moarte
atunci
am simţit că ceva s-a rupt înăuntrul meu
*"şi mare a fost prăbuşirea acelei case"**
în urmă
doar praf şi pulbere a rămas
nici dragoste

nici ură
nimic din toate câte le-am trăit
nu-mi mai aminteam
doar lungile
sfâşietoarele tăceri
îmi invadaseră sufletul...

şi dintr-o dată s-a pornit ploaia
să spele toate nimicurile
care-mi umpluseră viaţa până la refuz.

*Dmitri Merejkovski, Gogol şi diavolul

nu moartea, viaţa s-o birui

în definitiv...ce atâta spaimă?
îmi scot singură ghimpii din inimă
unul câte unul analizându-i ca pe nişte pene
ciudate
în bătaia lunii

în amurgul vieţii am înţeles
că moartea n-are cine ştie ce putere
nu se întinde cât stepa mamei rusii
e scurtă de tot
cât să cuprindă un ţipăt şi..hik!pet!

pe unde trece
moartea îşi lasă mirosul de crin veştejit
nu-ţi vine în prag ca un musafir nepoftit
apoi
într-un flashback final
se face egală cu viaţa
lumina şi bezna se reazămă una de alta

doar privirile noastre
rătăcesc printre ceruri
până-şi găsesc odihna...

moartea, domnilor,
e un secerător iscusit
nu lasă în urmă
nici un spic

viaţa, în schimb,
îţi cotrobăie dureros prin oase
arzând în profunzime
ca un acid

un fior rece îţi străbate şira spinării
şi-ţi numără clipele
când durerea izbucneşte prin toţi porii

viaţa
umblă ca o târfă cu tot felul de marafeturi
îţi numără dinţii şi kilogramele
te dă cu capul de toţi pereţii

şi la urmă
îţi pune în braţe o hârcă
să stai sub clar de lună
şi să te întrebi nedumerit
...a fi?
sau...
a nu fi?

agonia

în seara aceea,
lumina Ta, Doamne, ca printr-o sită
trecea dincolo de Mine
şi nu adia nici o pală de vânt
să abată măcar un strop
ca să Mi se aşeze pe suflet
doar tu, înger al Meu,
pavăză vie Mi te ghemuiai
dincolo de stern
dincolo de ultima moarte

pe care o primisem cu seninătate.
în timp ce dimprejurul Meu
lumina se topea către marginea asfinţitului
Eu mă poticneam în credinţă ca acel căprior
lovit drept în inimă
căruia îi crescuseră aripi imense
spre a se înălţa
deasupra deşertului acestei lumi
-ochii lui ca şi ai Mei
lăcrimau neîncetat
păstrând lipit de retină
rânjetul sardonic al vânătorului de ocazie
şi fumul aburitor
ce picura din ţeava puştii sale

deşertăciune

ca nişte animale bolnave
ne-am adaptat lumii deşertului
traversându-l zilnic
cu privirile-nceţoşate de praful înecăcios
ridicat în văzduh de copitele bietelor mârţoage
pe care ne-am dezobişnuit să le mai călărim
plesnind de atâta poftă de viaţă.
sperietori sfâşiate de vânturi
fluturăm zdrenţele în mijlocul câmpului
arlechini obosiţi
cu beţe în loc de mâini

ridicate ameninţător către impasibila viaţă
ce trece pe lângă noi...
ne tot amăgim că noduroasele vreascuri
-simulacre de mâini
altădată loc de odihnă pentru cârdul de grauri-
ar putea să se mlădie într-o mângâiere
blândă ca atingerea razei de soare
strecurată prin dantela perdelei
în dimineţile somnolente de vară
când abia mijeam ochii şi-o apucam drept prin
pârleazul
făcut în gardul din fundul grădinii
aplecat într-o parte ca o casă părăsită
pe care nicio mână nu se mai obosea să-l
îndrepte
că tot venea anotimpul ploilor
şi scufunda pământul amestecând lumile.
un înger cu aripi pleoştite se odihneşte acum
pe hotarul atât de subţire dintre viaţă şi moarte
- îngerul de pază al fericirii noastre ambigue-
în care întotdeauna am crezut şi de fiecare dată
ne-a dezamăgit
cuvintele lui magice s-au preschimbat în litere
moarte
scrijelind auzul ca un căluş înfipt în gâtlejul
copilăriei
uşa neclintită a timpului
rămâne mută în faţa bătăilor noastre zdrelindu-
ne pumnii

într-o ultimă încercare de-a evada peste
marginile vieţii.
în liniştea surdă a singurătăţii
doar vântul mai poartă cu sine ecoul unui glas
cristalin...

nopţi

în fiecare seară mă rog:
o, de n-ar mai fi nopţile...nopţile...
ce binecuvântare mi-ar atinge cu aripa-i
durerea ce-o port!
încet se lasă peste inimă
încă o noapte care-mi deschide venele
şi se cuibăreşte în visele mele
lăsând să curgă până la ultima picătură de sânge
rănile vechi înfloresc

pleoapele bolnave au uitat
minunea alinătoare ce adulmecă somnul
în acele clipe de tragică singurătate
mi se face un dor sfâşietor de tine...
măcar inima ta să fi simţit-o
bătând într-un ritm al timpului provizoriu
să fi avut şi noi un înger păzitor în cerul orbit de atâta întuneric
dar nu a fost să fie...
viaţa şi moartea ni s-a împărţit atunci la doi
precum anafura
din propria-mi fiinţă n-a mai rămas nimic
mă-nvăluie cu timpul
o lungă şi rece aşteptare fără de răspuns

umbre

această singurătate mai grea decât moartea
îmi macină pleoapa
noapte de noapte
în grădina tăcerii
lucrurile şi-au pierdut sensul
cântecul păsării Feng–huang sună fals,
doare pe dinăuntru
valul de sânge negru care-mi inundă privirea
mă orbeşte
şi mă aruncă peste marginile timpului
foşnetul tăcerii reverberează în jur
lipind de şira spinării o frică nedefinită
încercând o ultimă piruetă
zadarnic îmi spun:
“viaţa e altceva, viaţa e-n altă parte”

arhei

pe drumul de oase al păsărilor nopţii

în bătaia brizanţilor silenţioşi ce vin dinspre mare

am adăstat pe faleza pustie cu ţărmul albit de săratele valuri

ca doi albatroşi loviţi de furtună cu aripi frânte de apa-nghеţată

timpul murise.

între noi coborâse o lume de umbre apăsând blând pe pleoape

şi în noaptea tăcerii luminii te-ai întors către mine zicând:

„ştiu că nu orice lucire a lunii se preschimbă-n cenuşă

că numai în umbra Cuvântului lumina sunet şi viaţă va fi

dar spune-mi, rogu-te, spune-mi, pentru tine,

ce dar poate fi să-ţi aducă în ochi strălucirea?”

.....
.....

într-un târziu, cu glas stins, am răspuns: ***„o privire!***

o privire, numai, prin aerul dens al tăcerii spre mine să răzbată...

ani şi ani, adunat-am într-un album tăinuit o întreagă colecţie de ***priviri***

unele - triste, îngălbenite de timp, şterse, mişcate, întunecate

altele - vesele, amăgitoare, pline de sine, mustind de fervoare...

mă vor urma în curând -

martori tăcuţi şi discreţi ai trecerii mele prin lumi."

spectacol de umbre...

pregătirile pentru „spectacol” începuseră
decuseară
în pâcla dimineţii lui martie, pe la patru şi
jumătate, s-a terminat...
ehei, zeu al meu stăpânitor,
câte n-am făcut eu să-ţi frâng cerbicia
cu care toată viaţa m-ai înfruntat!
zadarnic!
ţine minte, toate ţi le-am iertat

însă ultima noastră bătălie, n-o să ţi-o iert!
nu pentru că m-ai înfrânt
nici măcar pentru această tristă deportare într-o lume
în care eu nu exist
ci pentru „spectacolul” nocturn
în care m-ai făcut erou fără voie
regizând scene care se derulau c-o viteză ameţitoare
joc, joc, joc şi nu mă mai pot opri:
eu, ţinându-l strâns de mână şi rugându-l să nu plece
el, încercând cu disperare să deschidă ochii să mă privească
o mână care mă smulge şi mă aruncă pe coridorul rece
mirosind a vomă şi a clor
în urma mea se zbate ca un fluture fără aripi
înghiţind aerul cu nesaţ
va veni, va veni după mine, mi-am zis, cu siguranţă, va veni...
dar nu...
mă-ntorc în rezerva sordidă
două mâini ca două gheare mi se înfig în piept
obligându-mă să stau imobilizată într-un colţ
ca un pumn de nisip trecut printre degete mă preling
pe gresia rece şi rămân privind tâmp

către dâra de sânge întinsă ca o flegmă pe tocul uşii
în jurul meu spectacolul continuă
halate albe, picioare dezorientate aleargă în toate părţile
apar doi brancardieri cu feţe buhăite de somn,
trăgând cu mult zgomot o targă de metal

un grup compact alergând pe scările înalte şi întortocheate
ale pavilionului trei contagioşi
zgomote surde, gâfâieli...
ca-ntr-o corridă pe viaţă şi pe moarte
probabil loviseră mortul de trepte şi de balustrade, gândeam,
frica lor era prea mare să-l mai fi protejat
ah! ce frumoasă a fost!
ce frumoasă a fost viaţa mea!
şi iarăşi ca dintr-un vis m-am trezit
am sărit brusc în sus şi-am alergat în rezerva
mirosind a urină,
a sânge şi a igrasie.
era ca-ntr-o casă părăsită, fără uşi, fără geamuri.
nimic.
patul gol, fără aşternuturi, rânjind către mine
pe jos, cana de ceai răsturnată,
punga cu medicamente, un ac de seringă, o gumă

un creion mecanic
şi rebusul călcat în picioare plutind în balta de ceai
dintr-o dată m-am simţit atât de uşoară,
aproape atingând tavanul
pluteam ca un fulg pe deasupra acestei dezordini
din afară şi din mine, pusă laolaltă de tine, zeu idiot...
pentru prima dată puteam să stau aşa şi să privesc
fără să gândesc.
nimic nu mă lega de toate câte se întâmplaseră
m-am ghemuit ca un prunc într-un singur punct
aşteptând să mă nasc
şi-aveam o sete-n mine!
Doamne, ce sete mai aveam să fi băut ceva!
ceva asemănător lichidului amniotic dar nu atât de otrăvitor
nimic nu semăna cu ce citisem eu prin terfeloagele mele:
nici lumină, nici pace,
nici împăcare cu sine şi cu lumea...
nimic din toate astea!
doar un spectacol de umbre, cu actori nevăzuţi
şi forţe dezlănţuite
ce-şi făcuseră de lucru cu mine
colorându-mi toate simţurile în negru

în urma lor, am rămas pustie

ca o gară părăsită prin care nu mai trece
niciun tren:
împodobită cu false lumini şi tablouri
indicatoare
cu angajaţi fantomă ce îndeplinesc formal
aceleaşi misiuni
ca-n secolul trecut.

mâinile tale

ca doi pescăruşi albi mâinile-ţi odihnesc pe
piept
în timp ce aburul vieţii se înalţă
către cerul sticlos de rece
lăsându-mă-n urmă cu toată durerea mea.
le fixez cu privirea
până încep să se mişte...

.....

un penel nevăzut întinde lin urma de ocru
pe pânza însorită a zilei de martie
şi eu aştept în tăcere verdele mângâierii să adie
pe obrazul asprit de lacrimi
ziduri albe de lumină se înalţă în jurul tău
aerul rănit se îmbracă într-o mantie roşie
-acel roşu aprins ce stă ca o minge de foc
în toate tablourile pictate de tine pe apa vieţii.

sur-ren-der!

sur-ren-der! sur-ren-der! sur-ren-der!
o mare tristeţe durutul din piept îl apasă
şi-o sete cumplită mă arde în vintre
sur-ren-der! sur-ren-der! sur-ren-der!
de jur împrejur
cerul, copacii dansau fantomatic
din lumea căzută
monoton indigo retina răneşte
chicoteli înfundate, suspine , şoapte

mă – nvăluie rece în noapte
alerg, alerg prin hăţişuri
liane, năvod cu frunze greţos lipicioase
îmi opresc răsuflarea.
sur-ren-der! sur-ren-der! sur-ren-der!
Iubirii eterne cad pradă.

vis întors

”Dream, my flower, dream...”

ţi-am cunoscut doar sufletul din vis
”contează pe mine”,
îmi spuneai,
şi eu ştiam că pe umbre nu se poate conta
dar, ah! cu ce glas şi cu câtă iubire
am cântat netrăit nevăzutul
căruia nu-i voi cunoaşte vreodată
blândeţea palmelor

trecând ca într-un psalm
peste chipul meu obosit...
să te pot primi, m-am lăsat pe mine în urmă
să te pot iubi, mi-am lăsat pârjolită aripa
să te pot păstra, ţi-am fugit din cale
în mine închis
cât voi trece prin lume
voi purta cântecul de leagăn
care se întindea ca o lumină peste ape în zori

iluzie

visam
capul tău lipit de al meu
gândurile noastre amestecate
tremurau sufletul ca o harfă vibrând
efluvii de iubire
străbăteau cele două capete alăturate
alăturate ca-ntr-o fotografie la minut
îngălbenită pe margini
semn al trecerii timpului peste chipurile
mărturisitoare
că şi-au dat lumii obolul iubirii astei lumi

”şi inima-ţi de spadă străpunsă va fi!”
auzeam ca prin vis profeţia unei alte Marii
inima de sânge pe loc s-a golit
începusem să îngheţ lângă zidul neprimitor al lumii
ştiam că trează fiind
 peste atâtea meridiane destinul tot m-ar fi urmărit
ca un vampir sugând cu o mie de guri
chiar şi iluzia
pe care doar în vis o mai puteam trăi

orizont

în noaptea ieşită din timp
imensa pasăre ciudată
aştepta obosită pe plaja pustie
valul izbăvitor al mareei

în răstimpuri,
vântul aduna şoaptele risipite
le purta dincolo de geamandură
înspre largul învolburat al mării
amestecându-le cu glasurile din adâncuri

într-un palid ecou
le purta, mai târziu, printre stânci
lăsând în urmă doar aerul rece al serii

la orizont se înălţau coloanele unui templu
despărţind zecile de oglinzi
ce împrăştiau lumina în jocuri ciudate
ochiul magic al lumii se întorcea către sine.

CUPRINS

despre viaţă şi moarte cu aceeaşi seninătate 5
alter ego 7
alter ego 9
miserere 11
la margine de cuvânt 13
cei trei hoţi de vise 15
I tre ladri di sogni 17
tăcere 19
Silenzio 21
flashback 22
trepte către cerul din noi 24
gradini verso il cielo dentro di noi 26
lupi fără stepă 28
poet în surghiun 30
metamorfoză 33
Metamorfosi 35
să nu mă naşti, mamă! 37
eternitate 39
alienare 40
Alienazione 42
limite 45

noi, cei fără de umbră... 47
hiatus 49
nu moartea, viaţa s-o birui 51
agonia 54
deşertăciune 56
nopţi 59
umbre 61
arhei 62
spectacol de umbre... 65
mâinile tale 70
sur-ren-der! 72
vis întors 74
iluzie 76
orizont 78

EDITURA SAGA

Maria Sava — Partea întunecată a lunii - Poezii

Maria Sava

Partea întunecată a lunii

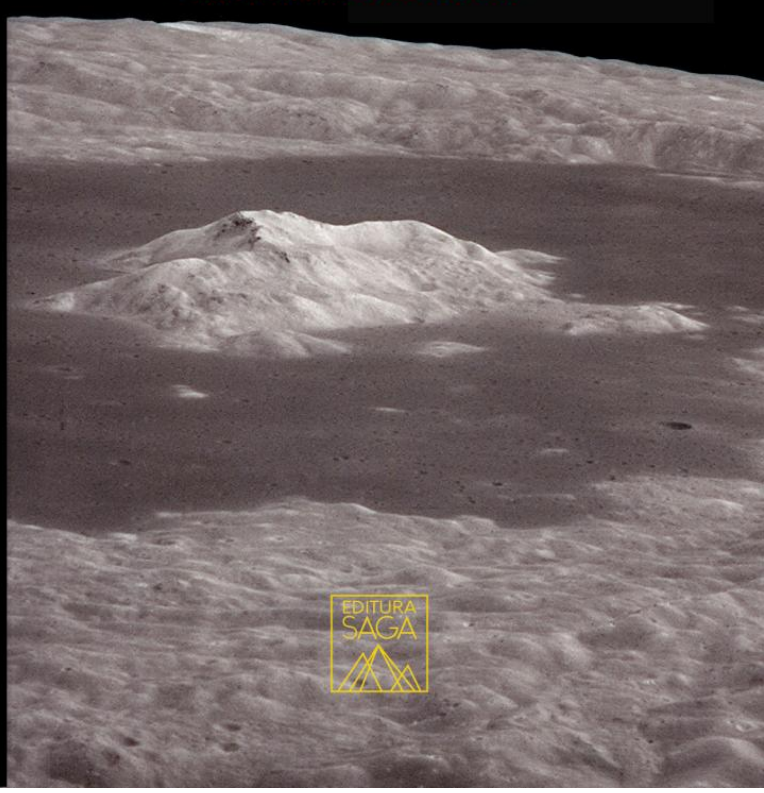

EDITURA SAGA